

vetkezik az, hogy az egyik oldal igazságért kiált és a másik nem enged. Az ilyen esetek azonban nem nagyon érdekelhetik angol kortársainkat. Sokkal inkább érdekelheti őket az a nagyon ritka eset, amikor az olvasó váratlanul valami jóval találja szembe magát. Le kell szögezni itt, hogy minden kiadóvállalat igyekszik »mélyre ásni« és elsőnek felfedezni új tehetséget és az addig ismeretlen író nevét ismertté tenni olvasói előtt.

Jelenleg folynak az előkészületek az ifjú írók első kongresszusára. Sok idősebb író résztvesz majd, mint szemináriumok lektora, vagy vezetője. A delegátusok túlnyomó többsége ifjú, ismeretlen író, akiknek művei csak vidéken jelentek meg és akiknek a kiküldetését előre bejelentette a helyi írói szervezet.

Ebben a háború utáni korszakban, amikor a szovjet ifjúság az idősebbekkel együtt az élmények hatalmas tömegét tárolta fel a Volgától az Elbáig megtett úton, rendkívül nagy érdeklődés nyilvánul meg irodalmi megnyilatkozásaik iránt és azok különleges igazolást nyernek. Ezért kivételesen nagy gondot fordítunk ennek az ifjúságnak az oktatására és nevelésére. Nagyon sok ifjú író, különösen sok költő jelentkezett az utóbbi években, mert a költészet az ifjúság művészete! Ezek az ifjú költők méltó követői a szovjet költők idősebb nemzedékének. Csak néhányat akarok megemlíteni az ifjú poéták közül, akik két-három év előtt tűntek fel: Gudzenko, Dudin, Lukonin, Mezsirov, Maximov — mindannyian kiszolgált katonák huszas éveik elején. Egyesek közülük már köteteket adtak ki. A háború tüzében edződött műveik erősen líraiak és éles megfigyelőképessegre vallanak. Ezek jövődó reménységeink.

(Befejezés a következő számban)

Husznija Csengics:

ÉS ELMULT AZ ÉJ

(Cezarec Auguszt emlékének)

És elmúlt a rém, a síri, sűrű éj...
a félelem napjai után a legutolsó,
amikor még hullott az élet és aki jó —
szabad vagy, ember! Ember vagy, ne félj!

A múlt bitóit nekünk véres ácsok
azért emelték, hogy fojtsák szavunk,
hogy vesszünk, haljunk, akik akarunk,
s mind, ki mély erdőt hanggal átkiáltott.

Rossz volt, gonosz volt, gyilkos volt a múlt,
nem kell többé a szégyen és gyalázat,
sem a mese; már nem hiszünk babonákat,
se boszorkányt, kibe gyermekéjünk be'efalt.

A végső bástya is ledől: Holnapra
a fasizmus réme hörgi a végét —
s bennünket többé nem gyötör éhség —
rohanunk a friss hajnali sugarakba!

Elmúlt az éj, a síri, sűrű éj.

Kiálts elvtársam örömet, hangos hahót!
Hej, kormányos! Ki ne add kezedből a hajót —
harcos vagy, erős; szabad vagy, ne félj! ford. GÁL LÁSZLÓ